

සිංහල අක්ෂර මාලාව

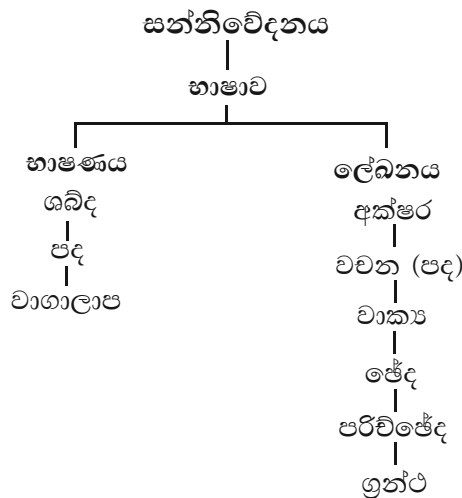
ලෝකයේ ජීවත් වන සමස්ත ජීවී ප්‍රජාවෙන් මිනිසා සුවිශේෂ වීමට බලපෑ ප්‍රධානතම සාධකය වනාහි ඔහු පරිහරණය කරන භාෂාව යි. එය කවදා කෙසේ ඇතිවූවක් ද යන්න නිශ්චිත ව ප්‍රකාශ කළ නොහැකි ය. අදහස් සන්නිවේදනය සඳහා මිනිසාට උපකාර වන ප්‍රධානතම මෙවලම භාෂාව යි. මානව භාෂාව සතු සුවිශේෂතාව වන්නේ එය නිර්මාණාත්මක වීම යි. සිතට දූනෙන ඕනෑම හැඟීමක් වචන මගින් ප්‍රකාශ කිරීමේ ශක්තිය මිනිසා සතු ය. එසේ ජනිත වන සිතිවිලි ලියා දැක්වීම සඳහා අක්ෂර යොදා ගැනෙයි.

ලොව භාවිත වන සෑම භාෂාවකට ම ආවේණික අක්ෂර මාලාවක් නැත. එසේ අනන්‍ය අක්ෂර මාලාවක් නොමැති භාෂා පරිපූර්ණත්වයෙන් තොර ය. ක්‍රමික ව විකාසනය වෙමින් එන දියුණු අක්ෂර මාලාවකට උරුමකම් කීමට සිංහලයෝ භාග්‍යවන්තයෝ ය. ලෝකයේ පවතින, පැවැත්මක් ඇති සියලු ම දේ කාලානුරූප ව විවිධ විපර්යාසයන්ට ගොදුරු වනවා සේ ම ජීව භාෂාවක් වන සිංහලය ද විවිධ වෙනස්වීම්වලට භාජනය වන බව භාෂා ව්‍යවහාරයෙන් පෙනේ. එසේ නොවෙනස් වන දෙයක පැවැත්මක් ද නැත. භාෂාව ක්‍රමික ව විකාසනය වීමේදී අක්ෂර මාලාව ද විවිධ වෙනස්වීම්වලට භාජනය වීම නිරායාසයෙන් ම සිදු වන්නකි.

අක්ෂර මාලාව

අප අදහස් ප්‍රකාශ කිරීම සඳහාත්, අදහස් හුවමාරු කරගැනීම සඳහාත්, අන්තර් පුද්ගල සම්බන්ධතා පවත්වා ගැනීම සඳහාත් උපයෝගී කර ගන්නා ප්‍රධාන මාධ්‍යය භාෂාව යි. අප කුළු පවත්නා අදහස් සන්නිවේදනයේදී භාෂාව උපදියි. එය ලියා දැක්වීම සඳහා යම්කිසි සංකේත මාලාවක් භාවිත කෙරෙයි. ඒවා අක්ෂර හෙවත් අකුරු නම් වේ. මේ අනුව භාෂාවක මූලික ලක්ෂණ ශබ්ද වන බවත් ඒවා ලියා දැක්වීමට සංකේත උපයෝගී කරගනු ලබන බවත් වටහා ගත යුතු ය.

භාෂාව වනාහි සන්නිවේදනය සඳහා උපයෝගී කරගනු ලබන ප්‍රධාන උපකරණය යි. භාෂාවෙන් සිදු වන සන්නිවේදනය ආකාර දෙකකට සිදු වෙයි. එනම් භාෂණය සහ ලේඛනය වශයෙනි. මෙම ක්‍රම දෙකට සන්නිවේදන කාර්යය සිදු වීම පහත සඳහන් පරිදි දැක්විය හැකි ය.

ඉහත දැක්වුණු එක් එක් අංග, අදහසක් සන්නිවේදනය වන ආකාරයට එකිනෙක සංයෝග වීම භාෂා සන්නිවේදනය යි. භාෂණයේ මූලික ඒකකය **ශබ්ද** වන අතර ලේඛනයේ මූලික ම ඒකකය **අක්ෂර** යි. මුවින් පිටවන, කනට ඇසෙන භාෂණ ශබ්ද ඇසට පෙනෙන රූප ලෙස ලියා දැක්වීමට භාවිත වන දෘෂ්ටිමය සංකේතය අක්ෂරය හෙවත් අකුර ලෙස හැඳින්වේ.

එබැවින් අක්ෂරයක් යනු **ශබ්ද සංකේතයකි**. සමහර ශබ්ද, ලෝකයේ සෑම භාෂාවකට ම පොදු වන අතර අක්ෂර ඒ ඒ භාෂාවට අනන්‍ය, ආවේණික සංකේත පද්ධතියකි. “අ” ශබ්දය ලිවීම සඳහා විවිධ භාෂාවන්ට අනන්‍ය සංකේත මෙසේ ය.

අ -	සිංහල	-	අ
	සංස්කෘත	-	अ
	දෙමළ	-	அ
	ඉංග්‍රීසි	-	A / E / I / O / U
	හින්දී	-	अ

මෙලෙස යම් භාෂාවකට අනන්‍ය වූ ශබ්ද සංකේත පද්ධතිය ඒ භාෂාවේ අක්ෂර මාලාව ලෙස හැඳින්වේ. වර්ණමාලාව, අකාරාදිය, හෝඩිය යනු ද මීට ම පර්යාය පදයෝ ය.

සිංහලය ජීව භාෂාවකි. ජීව භාෂාවක් කාලානුරූප ව විවිධ විපර්යාසයන්ට ලක්වේ. අක්ෂර මාලාව ද පරිමාණය, හැඩය සහ අක්ෂර සංඛ්‍යාව ආදී වශයෙන් කාලාන්තරයක් තිස්සේ විවිධ වූ විපර්යාසයන්ට බඳුන් වී ඇති ආකාරය ඔබ මූලික ශ්‍රේණිවලදී අධ්‍යයනය කරන්නට ඇත. දැනට විද්‍යමාන ආදිතම ලිඛිත අක්ෂර මාලාව ඇතුළත් වන්නේ දහතුන්වැනි සියවසේදී පමණ (දඹදෙණි යුගයේ) රචනා වුණු සිදත් සඟරාවෙහි ය. එය 03 වැනි ශ්‍රේණියේදී අධ්‍යයනය කරන්නට ඇත. මෙය සිංහල වර්ණ මාලා අතර කෙටි ම වර්ණ මාලාව ද වේ. **සිදත් සඟරා හෝඩිය** ලෙස නම් කරන්නේ එය යි.

සිදත් සඟරාව පද්‍ය සිංහලයට අනුගත වූවකි. පද්‍යකරණයෙහි නිරත වුණු පැරණි සිංහල කවීහු තත්සම පද සිය නිර්මාණවල නොයෙදූහ. එබැවින් සිදත් සඟරා හෝඩිය තත්සම පද ලිවීමට අවශ්‍ය අක්ෂර රූපවලින් තොර විය. එහෙත් එවක භාවිත වුණු සිදත් සඟරාවේ ම යෙදී ඇති “ඇ” සහ “ඈ” අක්ෂර දෙක එහි අක්ෂර මාලාවට ඇතුළත් වී නැත්තේ “ඇ” යනු “අ” යන්නේ ම මාත්‍රා වෘද්ධියක් ලෙස සැලකූ නිසා විය හැකි ය. එහෙත් මේ මතය සාවද්‍ය වන්නේ ඒ අක්ෂර දෙකෙහි මාත්‍රා වෙනසක් නොපෙනෙන බැවිනි.

අ - මාත්‍රා 01 කි
ඈ - මාත්‍රා 01 කි

මෙම අක්ෂර දෙක එතෙක් පැවති කිසිදු භාෂාවක අක්ෂර මාලාවකට ඇතුළත් නොවූ නිසා අමුතුවෙන් ම අකුරක් අක්ෂර මාලාවට ඇතුළත් කිරීමට තිබූ පසුබට වීම හේතුවෙන් “ඇ” “ඈ” අක්ෂර සිදත් සඟරාවෙන් බැහැර වන්නට ඇත.

සිදත් සඟරා හෝඩිය

“පණකුරු පසෙකි එ ද - ලහුගුරු බෙයින් දස වේ
ගතකුරු ද වේ විස්සෙක් - වහරට යුහු සියබසැ”

ඒ අනුව,

ප්‍රාණාක්ෂර -	අ	ආ	ඉ	ඊ	උ	ඌ	ඍ	ඎ	ඏ	ඐ	එ	ඒ	ඓ	උ
ගාත්‍රාක්ෂර -	ක	ග	ජ											
	ච	ඪ	ණ											
	ත	ද	න											
	ප	බ	ම											
	ය	ර	ල	ව										
	ස	හ	ළ	(අ)										

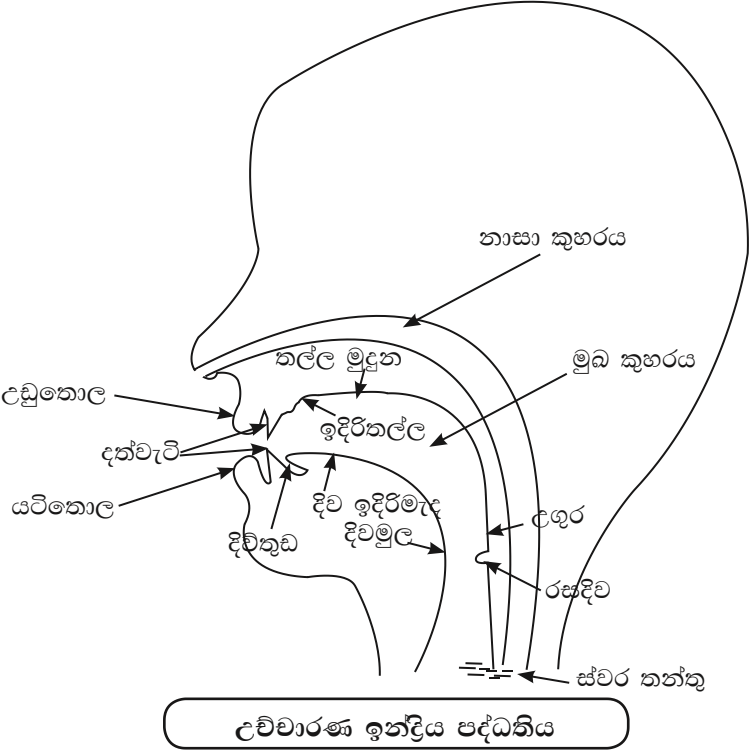
සිංහල අක්ෂරමාලාවේ තවත් ප්‍රභේදයක් වන්නේ ශුද්ධ සිංහල අක්ෂර මාලාව යි. නුමුසු හෙළ හෝඩිය, අමිශ්‍ර සිංහල අක්ෂර මාලාව යනු මීට ම පර්යාය නම් ය. වෙනත් භාෂාවක තත්සම ශබ්දවලින් තොර සිංහලය ශුද්ධ සිංහලය හෙවත් අමිශ්‍ර සිංහලය නම් විය. එය ලියා දැක්වීමට උපයෝගී කර ගත් අක්ෂර මාලාව මෙතමන් හැඳින්විණි.

හූතන සිංහල අක්ෂර මාලාව

අ	ආ	ඇ	ඈ	ඉ	ඊ	උ	ඌ
ඍ	ඎ	ඏ	ඐ	එ	ඒ	ඓ	ඔ
ඔ	ඕ	ඖ	඗	඘	඙	ක	ඛ
(අ)ං (අ)ූ							
ක	ඛ	ග	ඝ	ඞ	ඟ		
ච	ඡ	ජ	ඣ	ඤ	ඦ		
ට	ඨ	ඩ	ඪ	ණ	ඬ		
ත	ථ	ද	ධ	න	ඳ		
ප	ඵ	බ	භ	ම	ඹ		
ය	ර	ල	ව				
ශ	ෂ	ස	හ	ළ	ෆ		

අක්ෂර වර්ගීකරණය හෙවත් අක්ෂර මාලාවේ බෙදීම්

අක්ෂරමාලාවේ වර්ගීකරණය වාග්විද්‍යාත්මක පදනමක් මත සැකසුණකි. ඊට පාදක වී ඇත්තේ අක්ෂර උච්චාරණ ස්වභාවය යි. ඒ පිළිබඳ අවබෝධයක් ලබා ගැනීම සඳහා ශබ්දෝච්චාරණය පිළිබඳ අවබෝධයක් ලබා ගත යුතු ය. එබැවින් උච්චාරණ ඉන්ද්‍රිය පද්ධතියේ ක්‍රියාකාරිත්වය පිළිබඳ අවධානය යොමු කළ යුතු වෙයි.

ඉහත සටහනෙහි දැක්වෙන්නේ උච්චාරණයේදී ක්‍රියාත්මක වන ඉන්ද්‍රිය සමූහය යි. උච්චාරණ ක්‍රියාවලියේදී මේවා කොටස් දෙකකට වෙන් කළ හැකි ය. ඒ ස්ථාන සහ කරණ යනුවෙනි. ස්ථාන යනු චලනය නොවන අවයව යි. ඒ ස්ථානයක් කරා නැඹුරු වී එහි ස්පර්ශ වෙමින් පෙනහැල්ලේ සිට එන වායු ධාරාවට බාධා පමුණුවන අවයවය කරණය යි.

ස්ථාන	කරණ
කණ්ඨය (උගුර)	දිව මුල
තාලුව (ඉදිරිතල්ල)	දිව ඉදිරිමැද
මුර්ධය (තල්ල මුදුන)	දිව් තුඩ
දන්ත (දත්වැටි)	දිව් තුඩ
ඕෂ්ඨ (උඩුතොල)	යටි තොල

ස්වර අකුරු

උච්චාරණයේදී ස්ථාන, කරණ ගැටීමකින් තොර ව ශබ්ද වන අකුරු මීට අයත් වේ. මේවා ශබ්ද කිරීමේදී පෙනහැල්ලේ සිට එන වායු ධාරාව බාධාවකින් තොර ව පිට වන නිසා තනි ව ශබ්ද කළ හැකි ය. ස්ව + ර > ස්වර යන්නෙහි වචනාර්ථය තනි ව ශබ්ද වන යන්න යි. නූතන සිංහල අක්ෂරමාලාවේ “අ” සිට “ඔ” දක්වා ඇති අක්ෂර රූප දහඅට (18) ස්වර නම් වේ.

ප්‍රාණාක්ෂර, පණකුරු, සර, සරකුරු සොරකුරු, නිශ්‍රයාක්ෂර, නිසකුරු යනුවෙන් හැඳින්වෙන්නේ ද මේවා ම ය.

ලේඛනයේදී ස්වරයක් කේවල ස්වරූපයෙන් යෙදෙන්නේ එය වචනයක මුලට යෙදෙන්නේ නම් පමණි.

උදා - අම්බලම
ආලින්දය
ඇතුළු
ඉඳුවර

රූපසිත ආදී වශයෙනි. වචනයක මැදට හෝ අගට යෙදෙන ස්වරයක් සෑම විට ම ව්‍යංජ්‍යාක්ෂරයක් සමග බැඳී පවතියි. “අ” ස්වරය හැරුණු විට එය පිළිලමක් මගින් සංකේතවත් කෙරෙයි.

උදා - අ + ම් + බ් + අ + ල් + අ + ම් + අ

ඉ + ද් + උ + ව් + අ + ඊ + අ

ස්වරාක්ෂරවල බෙදීම්

උච්චාරණ ස්වරූපය අනුව ස්වර ප්‍රභේද දෙකකට වෙන් කළ හැකි ය. එනම් ශබ්ද කිරීමට ගතවන කාලය අනුව යි. ස්වරයක් ශබ්ද කළ හැකි අඩු ම කාලය මාත්‍රා එකකි. (හ්‍රස්ව මාත්‍රාව “—”) එලෙස එක් මාත්‍රාවකට වැඩි කාලයක් සමහර ස්වර සඳහා වැය වේ. ඒ අනුව වර්ග කිරීමේදී හ්‍රස්ව ස්වර හා දීර්ඝ ස්වර ලෙස වර්ග කළ හැකි ය.

හ්‍රස්ව ස්වර

එක් මාත්‍රාවකින් ශබ්ද වන ස්වර මෙතමින් හැඳින්වේ. මේවා ඇදීමකින් තොර ව උච්චාරණය වේ. ලඝු ස්වර, ලුහු සර යනු ද මේවා ම ය. ගණනින් එය අටකි (8) කි.

අ ඇ ඉ උ ඍ ඞ ඵ ඹ

දීර්ඝ ස්වර

මාත්‍රා දෙකකින් ශබ්ද වන ස්වර මෙතමින් හැඳින්වෙයි. ගුරු ස්වර යනු ද මේවාට තවත් නමකි. (දීර්ඝ මාත්‍රාව “—”) එය ගණනින් දහය (10) කි.

ආ ඇ ඊ උඹ ඍඹ ඞඹ ඵඹ ඹඹ

මෙයින් ඵෙ සහ ඹඹ අක්ෂර දෙක නිත්‍ය දීර්ඝ ලෙස හැඳින්වෙයි.

හ්‍රස්ව ස්වර සංකේතයකට අමතර සලකුණක් එකතු කිරීමෙන් දීර්ඝ ස්වරය සංකේතවත් වේ. එහෙත් “ඉ” ස්වරය “ඊ” වීමේදී අක්ෂර රූපය ම වෙනස් වී ඇත. සෙසු දීර්ඝ ස්වර සංකේතවත් වී ඇති ආකාරය බලන්න.

හ්‍රස්ව ස්වරය - අ ඇ උ ඍ ඞ ඵ ඹ

දීර්ඝ ස්වරය - ආ ඇ උඹ ඍඹ ඞඹ ඵඹ ඹඹ

එක් වී ඇති සලකුණ - ට ට් ට් ට් ට් ට් ට්
(මේවා කේවල පිල්ලම් ලෙස නොසැලකේ. ඒවා දීර්ඝත්ව ලකුණු ය.)

සන්ධ්‍යක්ෂර

සංයුක්ත ස්වර හෙවත් සන්ධ්‍යක්ෂර යනු ස්වරවල තවත් ප්‍රභේදයකි. මේවා මෙසේ හැඳින්වෙන්නේ ස්වර දෙකක සංයෝගයෙන් සෑදුණු ස්වර බැවිනි.

සන්ධ්‍යක්ෂරය	සෑදෙන ආකාරය
ඵ	අ + ඉ > ඵ
ඵ්	අ + ඊ > ඵ්
ඵෙ	අ + ඵ > ඵෙ
ඹ	අ + උ > ඹ
ඹ්	අ + උඹ > ඹ්
ඹඹ	අ + ඹ > ඹඹ

නම සහ අනම ස්වර

නම යනු නැමෙනසුලු යන්න යි. වෙනත් ස්වරයක ස්වභාවයට නැමෙන හෙවත් වෙනස්වනසුලු ස්වර 'නම' වන අතර එසේ නොවන්නේ 'අනම' ස්වර යි. පද සාධනයේදී අනමයකරණය සිදුවන්නේ මේ ස්වර ආශ්‍රයෙනි. බොහෝ විට ම නම ස්වරයක් අනම ස්වරයක් බවට පත් වේ.

උදා:- නම ස්වර	අනම ස්වරය	අනමයකරණය විම
අ	ඇ	<u>කවුඩු</u> - <u>කැවිඩි</u> අ උ උ ඇ ඉ ඉ
උ	ඉ	<u>කුකුළු</u> - <u>කිකිලි</u> උ උ උ ඉ ඉ ඉ
ඔ	එ	<u>සොර</u> - <u>සෙර</u> ඔ එ

ඒක ස්වර සහ ද්වි ස්වර

එක් ස්ථානයක් ආශ්‍රය කරගෙන උපදින ස්වර ඒක ස්වර නම් වේ.

ස්වර	උත්පත්ති ස්ථානය	අක්ෂර වර්ගය
අ ආ	කණ්ඨය	කණ්ඨජ
ඉ ඊ	තාලව	තාලජ
සා සා	මුර්ධය	මුර්ධජ
සා සා	දන්ත	දන්තජ
උ උ	මිෂ්ඨ	මිෂ්ඨජ

ස්ථාන දෙකක් ආශ්‍රයෙන් උපදින ස්වර අකුරු ද්වි ස්වර ලෙස හැඳින්වෙයි.

ස්වර	උත්පත්ති ස්ථානය	
ඇ ඇ	කණ්ඨය - තාලව	කණ්ඨතාලජ
එ ඒ ඵේ	කණ්ඨය - තාලව	කණ්ඨතාලජ
ඔ ඕ ඕභ	දන්තය - මිෂ්ඨය	දන්තෝෂ්ඨජ/ දන්තෝෂ්ඨජ

ව්‍යඤ්ජනාක්ෂර

උච්චාරණයේදී ස්ථාන හා කරණ ගැටීමක් සිදුවේ නම් එලෙස ශබ්දවන්නේ ව්‍යඤ්ජනාක්ෂර යි. මේවායේ ප්‍රකෘති ස්වරූපය වන්නේ හල් ස්වභාවය යි. හල් ලකුණු ඉවත් කොට ඇත්තේ අක්ෂර මාලාව උච්චාරණය පහසුවට යි. ගාත්‍රාක්ෂර, ගතකුරු, හසකුරු, හල් අකුරු, මලකුරු, මාතාක්ෂර, නිශ්‍රිතාක්ෂර යනු ද මේවා හැඳින්වීමට යෙදෙන විවිධ නම් ය. නූතන අක්ෂර මාලාවේ (අ) සිට ෩ දක්වා ඇති අක්ෂර රූප 42 මීට අයත් වේ.

මේවා පදයක ප්‍රකෘති ස්වරූපයෙන් යෙදෙන්නේ නම් කේවල ව්‍යඤ්ජන ලෙස හැඳින්විය හැකි ය.

උදා - අම්මා යන්නෙහි 'ම්' කේවල ව්‍යඤ්ජනාක්ෂරයකි.

ස්වරාරූප වී පිල්ලමක් සහිත ව යෙදී ඇති විට ඒවා ස්වරාරූප ව්‍යංජන යි. ඉහත පදයේ ‘මා’ යන්න එවැන්නකි. මි + ආ > මා මෙහි “ආ” ස්වරය එක් වීම සංකේතවත් වන්නේ ඇලපිල්ලෙනි (“ඃ”).

ව්‍යංජනාක්ෂරයක් ප්‍රකෘති ස්වරූපයෙන් පදයක මූලට, මැදට, අගට යෙදිය හැකි ය.

- මූලට - ස්වභාවය
- මැදට - අනුස්ථානය
- අගට - රැඟුම්

ශුද්ධ සිංහල (කත්භව හෝ නිෂ්පන්න) පදවල කේවල ව්‍යංජනාක්ෂරයක් මූලට නොයෙදේ.

ව්‍යංජනාක්ෂරයක් තනි ව උච්චාරණය කරන විට ස්ථාන හා කරණ ගැටීම නිසා, පිටවන ශබ්දයේ නිමාවක් ඇති නොවේ. එබැවින් මේවා තනි ව ශබ්ද කළ නොහැකි අතර ශබ්දය නිමා වීමට නම් ස්වරයක සංයෝගය අවශ්‍ය වේ.

(අ)ං (අ)ඃ					
ක	බ	ග	ස	ඞ	ග
ච	ජ	ඡ	ඤ	ඤ	ජ
ට	ඨ	ඬ	ඪ	ණ	ඬ
ත	ථ	ද	ධ	න	ද
ප	ඵ	බ	හ	ම	ඹ
ය	ර	ල	ව		
ශ	ෂ	ස	හ	ළ	ෆ

ව්‍යංජනාක්ෂරවල බෙදීම්

ව්‍යංජනාක්ෂර ස්වර පූර්ව ව්‍යංජන සහ ස්වර අපර ව්‍යංජන ලෙස වෙන් කළ හැකි ය. ‘ක’ සිට ‘ෆ’ දක්වා ඇති ව්‍යංජනාක්ෂර 40 ට ස්වරයක් එකතු වන්නේ පසුපසින් වීම නිසා ඒවා ස්වර අපර ව්‍යංජන නම් වේ.

- උදා - ග් + අ > ග
- ජ් + ඉ > ජි
- න් + උ > නු

ස්වර අපර ව්‍යංජනවලට ස්වරාරූප වූ බව හැඳින්වීමට පිල්ලමක් යොදා ගැනෙයි.

බිංදුව (ං) සහ විසර්ගය (ඃ) ස්වර පූර්ව ව්‍යංජන ලෙස හැඳින්විය හැකි ය. මේවා ස්වරයක් හා සම්බන්ධ වන්නේ එම ස්වරය ඊට ඉදිරියෙන් යෙදෙන විට යි.

$$\begin{aligned} \text{කං} &\rightarrow \text{ක} + \underline{\text{අ} + \text{ං}} > \text{කං} \\ \text{දූඛ} &\rightarrow \text{ද්} + \underline{\text{උ} + \text{ඃ}} + \text{ඛ} + \text{අ} > \text{දූඛ} \end{aligned}$$

අනුස්ථානය

බිංදුව, නිශ්චිතය යනු ද මෙය ම ය. සෑම විට ම මෙය උච්චාරණය වන්නේ ස්වරයට අනුව වන බැවින් අනුස්ථානය ලෙස ද හැඳින්වේ. (ස්වර පූර්ව ව්‍යංජන යටතේ විස්තර විය.)

“ං”

මෙහි ව්‍යංජන ප්‍රකෘතිය “ං” වන අතර ස්වර පූර්ව යෙදීමේ දී (අ)ං ලෙස යෙදෙයි. මෙය පූර්ණ නාසිකයකි.

විසර්ගය

විසර්ජනය, විසර්ජනී යනු ද මෙය ම ය. උච්චාරණයේදී පෙනහැල්ලේ සිට එන වායුධාරාව වේගයෙන් බැහැරට මුදාහැරෙන හෙවත් විසර්ජනය වන නිසා මේ නම යෙදී ඇත. සංස්කෘත භාෂාවේ තත්සම ශබ්ද ලිවීමට උපකාරී වේ. විසර්ගය ද ස්වර පූර්ව ව්‍යංජනයක් වන අතර ස්වරයකට පිටුපසින් ම යෙදේ.

අන්ත:පූර → ක් + අ + : → ත:

වර්ගාක්ෂර

ක - ඹ දක්වා ඇති අකුරු 30 වර්ගාක්ෂර ලෙස හැඳින්වේ. වර්ග යනු කාණ්ඩ යන අර්ථය දෙයි. එබැවින් වර්ගවලට හෙවත් කාණ්ඩවලට අයත් අකුරු යන අර්ථය ගෙන දේ. අක්ෂර මාලාව පෙළගස්වා ඇති ආකාරය අනුව එම අකුරු අයත් එක් තීරස් පේළියක් එක් වර්ගයක් වේ. එම වර්ගයේ පළමුවන අකුරේ නමින් ඒ වර්ගය හැඳින්වේ. මේ අකුරු 30 හැර සෙසු සියලු ම අකුරු අවර්ගාක්ෂර වේ.

වර්ගයේ නම

ක වර්ගය

ච වර්ගය

ඊ වර්ගය

ක වර්ගය

ප වර්ගය

අදාළ අක්ෂර

ක බ ග ඝ ඞ ඟ

ච ඡ ජ ඣ ඤ ඦ

ට ඨ ඩ ඪ ණ ඬ

ත ථ ද ධ න ඳ

ප ඵ බ භ ම ඹ

වර්ගාක්ෂරවල බෙදීම්

අල්පප්‍රාණාක්ෂර

උච්චාරණයේදී අඩු ආයාසයක් හෙවත් අඩු පණක් වැය වන අකුරු මෙතමන් හැඳින්වේ. සෑම වර්ගයක ම පළමු සහ තෙවන අකුරු මේ ගණයට අයත් ය.

ක ග ච ඡ ඊ ඩ ත ද ප බ

මහාප්‍රාණාක්ෂර

උච්චාරණයේදී වැඩි ආයාසයක් හෙවත් වැඩි පණක් වැය වන බැවින් මෙ නමින් හැඳින්වේ. සෑම වර්ගයක ම දෙවන සහ හතරවන අකුරු මීට අයත් වේ.

බ ස ඡ ක ධ ඩ ට ඨ හ

නාසිකාක්ෂර

අනුනාසිකා, සානුනාසික යනු ද මේවා ම ය. උච්චාරණයේදී පෙනහැල්ලේ සිට එන වායු ධාරාව නාසය ද ආශ්‍රයෙන් පිටවන නිසා මේ නම යෙදී ඇත.

ඛ ඤ ණ න ම

* මෙම අකුරු මිශ්‍ර සිංහල වර්ණමාලාවේ (අකුරු 54) වර්ග අවසානයේ පිහිටීම නිසා වර්ගාන්තාක්ෂර ලෙස හැඳින්වූව ද නූතන අක්ෂරමාලාවේ වර්ගාන්තය සඤ්ඤක අකුරු වන නිසා වර්තමානයේ මේවා වර්ගාන්ත ලෙස හැඳින්විය නොහැකි ය.

සඤ්ඤකාක්ෂර

මේවා ද සංයුක්තාක්ෂර ප්‍රභේදයකි. නාසිකා පූර්ව ව්‍යඤ්ජනාක්ෂර, නාසිකිකාන ව්‍යඤ්ජන ලෙස ද මේවා හැඳින්විය හැකි ය. අක්ෂර කීපයක සමවායෙන් මේවා නිර්මාණය වේ. එනම් සෑම වර්ගයක ම තුන්වැනි අකුරට එම වර්ගයේ ම නාසිකාක්ෂරයේ භාගයක් හෙවත් අර්ධ නාසිකායක් එක් වී එම වර්ගයේ සඤ්ඤකාක්ෂරය සෑදේ. නූතන අක්ෂර මාලාවේ පෙළගැස්ම අනුව සඤ්ඤකාක්ෂර, වර්ගාන්තාක්ෂර ලෙස හැඳින්විය හැකි ය.

සඤ්ඤකාක්ෂරය		අර්ධනාසිකාය		තුන්වැනි ගාත්‍රාක්ෂරය		‘අ’ ස්වරාරූප වීම
ග	<	ච් $\frac{1}{2}$	+	ග්	>	ග
ජ	<	ඤ් $\frac{1}{2}$	+	ජ්	>	ජ
ඪ	<	ණ් $\frac{1}{2}$	+	ඬ	>	ඪ
ඳ	<	න් $\frac{1}{2}$	+	ද්	>	ඳ
ඹ	<	ම් $\frac{1}{2}$	+	බ්	>	ඹ

මෙහිදී සඤ්ඤක “ඹ” හැරුණු විට සෙසු අක්ෂරවලට සංයෝග වන අර්ධ නාසිකාය “ර්” යන සඤ්ඤක ලකුණින් සංකේතවත් වේ.

මෙම අකුරු ආරම්භ වන්නේ එම ලකුණින් ය.

උ ග ආ ඡ
ඬ ඪ ආ ද

“ඹ” පමණක් අක්ෂර කොටස් දෙකින් ම සංකේතවත් කරයි.

ඹ - මි අර්ධය
බ - වර්ගයේ 3 වැනි අකුර

ඉහත කොටස් දෙක සංයෝග වූ විට - ‘ඹ’ අක්ෂරය සෑදේ.

ඹ (෧෬)

අන්ත:ස්ථාක්ෂර

අන්ත: + ස්ථ + අක්ෂර > අන්ත:ස්ථාක්ෂර, යන්නෙහි වචනාර්ථය වන්නේ අතර පිහිටි අකුරු යන්න යි. එනම් මේවා උච්චාරණයේ දී ස්වර උච්චාරණ ස්වභාවයක් ව්‍යඤ්ජන උච්චාරණ ස්වභාවයක් යන දෙකෙහි අතරමැදි ලක්ෂණ පෙන්වයි. ස්වරයක් ස්ථාන හා කරණ ගැටීමකින් තොර ව උච්චාරණය වීම නිසා පෙනහැල්ලේ සිට එන වායුධාරාවට බාධා නොවන බැවින් තනි ව, පහසුවෙන් ශබ්ද කළ හැකි ය.

අන්ත:ස්ථාක්ෂර උච්චාරණයේ දී ස්ථාන හා කරණ ගැටී ව්‍යඤ්ජන ස්වරූපය පෙන්වුවත් සෙසු ව්‍යඤ්ජනාක්ෂර ශබ්ද කිරීමේ දී තරම් බාධාවක් ඇති නොවේ. එබැවින් මේවා ස්වර ස්වභාවයට සමීප වේ. එසේ වන්නේ මෙම ශබ්දවලට අනුරූප ස්වර ශබ්ද පවතින නිසා ය.

අන්ත:ස්ථාක්ෂර

ය්
ර්
ළ්/ල්
ව්

අනුරූප ස්වර

ඉ
සා
සා
උ

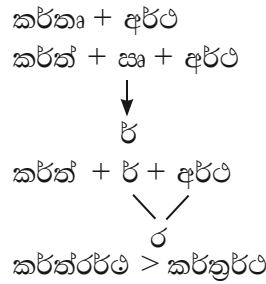
මෙසේ ස්වරවලට ඇති අනුරූපතාව නිසා මෙම අකුරු අර්ධස්වර ලෙස ද හඳුන්වයි.

මිශ්‍ර සිංහල සන්ධි ක්‍රමයක් වන අර්ධස්වරාදේශ (අන්ත:ස්ථාදේශ) සන්ධියේදී සිදුවන්නේ පූර්ව වර්ණයේ ඇති ස්වරය වෙනුවට ඊට අනුරූප අන්ත:ස්ථාක්ෂරය ආදේශ වීම යි.

උදා -

අති + අවශ්‍ය
අත් + ඉ + අවශ්‍ය
↓
ය්
අත් + ය් + අවශ්‍ය
↙ ↘
ය
අත්යවශ්‍ය > අත්‍යවශ්‍ය

බහු + අර්ථ
බත් + උ + අර්ථ
↓
ව්
බත් + ව් + අර්ථ
↙ ↘
බත්වර්ථ

‘ළ’ අක්ෂරය ද උච්චාරණ ස්වභාවය අනුව අන්ත:ස්ථාක්ෂර ගණයට ම අයත් සේ සැලකිය හැකි ය.

උෂ්මාක්ෂර

මේවා උච්චාරණයේදී පෙනහැල්ලේ සිට එන වායු ධාරාව අත් ශබ්දවලට වඩා සාපේක්ෂ වැඩි උණුසුමකින් පිටවීම නිසා මේ නම යෙදී ඇත.

ශ, ෂ, ස, හ, ෆ, (අ):

උත්පත්ති ස්ථාන අනුව අක්ෂර වර්ගීකරණය

පස් (5) වැනි පිටුවේ සඳහන් උච්චාරණ ඉන්ද්‍රිය පද්ධතිය හා එහි ක්‍රියාකාරීත්වය පිළිබඳ අවබෝධයක් ලැබෙන්නට ඇත. අක්ෂර උත්පත්ති ස්ථානයකට අදාළ කරණයක් ස්පර්ශ වීමෙන් අකුරක් උපදියි. එම අකුරු එයට සම්බන්ධ ස්ථානයේ නමින් හැඳින්වෙයි. එසේ එක් ස්ථානයකින් උපදින අක්ෂර ඒකජාක්ෂර වන අතර ස්ථාන දෙකක් ආශ්‍රයෙන් උපදින අකුරු ද්විජාක්ෂර වේ.

ඒකජාක්ෂර

ස්ථානය	කරණය	නම	අක්ෂර
කණ්ඨය	දිවමූල	කණ්ඨජ	අ ආ (අ)ං (අ)ූ ක ඛ ග ඝ ඞ ඣ
තාලුව	දිව ඉදිරිමැද	තාලුජ	ඉ ඊ ච ඡ ජ ඣ ඤ ඦ ය ශ
මූර්ධය	දිව්තුඩ	මූර්ධජ	සා සෘ ට ඨ ඩ ඩ් ණ ඬ ර ල ෂ
දන්තය	දිව්තුඩ	දන්තජ	ඪ ඩ්ඞ ත ඵ ද ධ න ඳ ල ස
මීෂ්ඨය	යටිතොල	මීෂ්ඨජ	උ උඞ ප ඵ බ හ ම ඹ

ද්විජාක්ෂර

කණ්ඨ තාලුජාක්ෂර - එ ඒ ඵ ඵ ඇ ඇ - කණ්ඨය හා තාලුව ආශ්‍රයෙන් උපදින අකුරු
 කණ්ඨෝෂ්ඨජාක්ෂර - ඔ ඕ ඹඞ - කණ්ඨය හා මීෂ්ඨය ආශ්‍රයෙන් උපදින අකුරු
 දන්තෝෂ්ඨජාක්ෂර - ව ෆ - දන්ත හා මීෂ්ඨය ආශ්‍රයෙන් උපදින අකුරු

කෝෂ සහ අකෝෂ හේදය

සෝෂාක්ෂර සහ අසෝෂාක්ෂර යනු අක්ෂර මාලාවේ තවත් වර්ගීකරණයකි.

උච්චාරණයේදී ස්වරතන්ත්‍ර කම්පනයට පත්වීමෙන් කණ්ඩායේ කිසියම් හඬක් හෙවත් නාදයක් උපදියි. වාග්විද්‍යාවේ මේ හඬ සෝෂය නමින් හඳුන්වයි. ඇතැම් ශබ්ද පිටවීමේදී ඒ සමග ම සෝෂයක් උපදින අතර ඇතැම් ශබ්දවලට එසේ නොවේ. ඒ අනුව සෝෂයක් සහිත ශබ්ද සෝෂ ශබ්ද ලෙසත්, සෝෂයක් රහිත ශබ්ද අසෝෂ ලෙසත් හැඳින්වේ. සෝෂ ශබ්ද ලියා දක්වන සංකේත සෝෂාක්ෂර වන අතර අසෝෂ ශබ්ද ලියා දක්වන සංකේත අසෝෂාක්ෂර යි.

සෝෂාක්ෂර					
අ	ආ	ඇ	ඈ	ඉ	ඊ
උ	ඌ	ඹ	ඪ	ඹ	ඬ
ඵ	ඹ	ඵ	ඹ	ඹ	ඹ
(අ)ං					
ග	ඝ	ඞ	ඟ		
ඡ	ඣ	ඤ	ඦ		
ඩ	ඪ	ණ	ඬ		
ද	ධ	න	ඳ		
බ	භ	ම	ඹ		
ය	ර	ල	ව		
හ	ළ				

අසෝෂාක්ෂර	
(අ)ූ	
ක	ඛ
ච	ඡ
ට	ඨ
ත	ථ
ප	ඵ
ශ ෂ ස ෆ	

පිල්ලම් භාවිතය

ලේඛන කාර්යයේ දී ඒ සඳහා උපයෝගී කරගන්නා ප්‍රධාන උපාංග දෙක වනාහි කේවලාක්ෂර සහ පිල්ලම් ය. ස්වරාක්ෂරයක් කේවල ස්වරූපයෙන් යෙදෙන්නේ වචනයක මුලට යෙදුණු විට පමණි. ව්‍යංජනාක්ෂරයක් එහි ප්‍රකෘති ස්වරූපයෙන් මෙන් ම ස්වරාරූඪ ව ද යෙදේ. එලෙස යම් ව්‍යංජනාක්ෂරයකට ස්වරයක් ආරූඪ වී ඇති බව සංකේතවත් කිරීමට යොදා ගනු ලබන සංකේත පිල්ලම් ලෙස හැඳින්වේ.

ස්වර සංකේත හෙවත් පිල්ලම්

ව්‍යංජනාක්ෂරයකට ස්වරයක් ආරූඪ වී ඇති බව සංකේතවත් කිරීමට යොදා ගනු ලබන පිල්ලම් ස්වර සංකේත ලෙස ද නම් කරයි. ඒ පිළිබඳ අවබෝධයක් ලබා ගැනීමට පහත වගුව අධ්‍යයනය කරන්න.

හල් අකුර	ස්වරය	සංයෝග විමෙන් සැදෙන අක්ෂරය	පිල්ලම	නම	උදාහරණ
ක්	අ	ක	-	(හල් ලකුණ ඉවත් වීම පමණක් සිදු වේ)	සමහර
ක්	ආ	කා	ආ	ඇලපිල්ල	කාරාවා
ක් / ඊ	ඇ	කැ / ඊ	උ	ඇඳය / ඇක්ම / ඇකාරාංශය	පැහැය / ඊය
ක් / ඊ	ඈ	කෑ / ඊ	ඌ	දීර්ඝ ඇඳය	නෑඹඩ / ඊන
ක්	ඉ	කි	ඌ	ඉස්පිල්ල / හිස්පිල්ල	කිහිරි
ක්	ඊ	කී	ඌ	දීර්ඝ ඉස්පිල්ල	පිදීම
ක් / ඊ	උ	කු / ඊ	ඌ	කෙටි වක් පාපිල්ල	කුරු
ඒ	උ	උ	ඌ	කෙටි කොන් පාපිල්ල	නුසුදුසු
ක් / ඊ	උඃ	කු / ඊ	ඌ	දීර්ඝ වක් පාපිල්ල	කුර / රූස්ස
ඒ	උඃ	උ	ඌ	දීර්ඝ කොන් පාපිල්ල	සූර්ව
ක්	ඍ	කඍ	ඍ	ගැටය සහිත ඇලපිල්ල / ගැට ඇලපිල්ල	කෘමියා
ක්	ඍඍ	කඍඍ	ඍඍ	ගැටය සහිත ඇලපිලි දෙක	පිතෘන්
ක්	ඍ	කඃ	ඃ	ගයනුකිත්ත	-
ක්	ඍඃ	කඃ	ඃ	ගැටය සහිත ගයනුකිත්ත	-
ක්	එ	කෙ	ඔ	කොම්බුව	කෙසෙල්
ක් / ම	ඒ	කේ / මේ	ඔ' ඔ'	කොම්බුව සහ දීර්ඝත්ව ලකුණ	පේර / මේරු
ක්	ඓ	කෙ	ඔ	කොම්බු දෙක	වෛද්‍ය
ක්	ඔ	කො	ඔ	කොම්බුව සහ ඇලපිල්ල	පොහොර
ක්	ඕ	කෝ	ඔ	කොම්බුව සහ දීර්ඝ ඇලපිල්ල	සෝදිසි
ක්	ඕඃ	කොඃ	ඔ	කොම්බුව සහ ගයනුකිත්ත	කොශලාය

පිල්ලම් භාවිතයේදී අවධානයට

- ස්වරාක්ෂරවල ඇති සලකුණු පිල්ලම් ලෙස වෙන් කළ නොහැකි ය. එනම් ඒ ස්වරාක්ෂර, කේවල අක්ෂර රූප වන බැවිනි. (ඇ කාරයේ උ සහ ඍ කාරයේ ඍ හැර මෙම සලකුණු දීර්ඝත්ව සංකේත වේ)

උදා -

ආ	ඇ	ඈ	උ	ඍ	ඍඍ	ඍඃ	එ	ඓ	ඔ	ඕ
ආ	උ	ඌ	ඍ	ඍ	ඍඍ	ඍඃ	ඒ	ඔ	ඌ	ඕ

මෙම සංකේත කිසිවිටෙකත් අදාළ අක්ෂරයෙන් වෙන් වන්නේ නැත. පිල්ලමක් යෙදෙන්නේ මේ සමස්ත අක්ෂර රූපයට ම සංකේතයක් වශයෙනි.

කි + ආ → කා
කි + ඔග → කො

- ඉහත අක්ෂරවල “ ා ” හා “ ෙ ” යන පිල්ලම් යෙදී ඇත්තේ පිළිවෙළින් “ආ” සහ “ඔග” සම්පූර්ණ අක්ෂර සඳහා යෙදෙන සංකේත වශයෙනි.
- ව්‍යංග්‍යාක්ෂරයක ප්‍රකෘති ස්වරූපය හල් අකුරක් ලෙස පැවතීම නිසා කේවල ව්‍යංග්‍යාක්ෂරයක යෙදෙන හල් ලකුණ (්) පිල්ලම් නොවේ.
- ව්‍යංග්‍යාක්ෂරයකට ආරූඪ වන “අ” කාරය සඳහා පමණක් විශේෂිත වූ පිල්ලමක් නැත. එහිදී “අ” ව්‍යංග්‍යාරූඪ වීම සංකේතවත් කරන්නේ හල් ලකුණ ඉවත් කිරීමෙනි.

ලදා - කි + අ → ක } ් ඉවත් වී ඇත.
ජි + අ → ජ }
චි + අ → ච } ා ඉවත් වී ඇත.
බි + අ → බ }

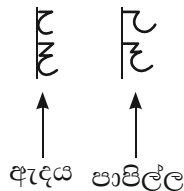
- ‘ ඊ ’ කාරයට පාපිල්ල යෙදෙන්නේ අක්ෂර මධ්‍යයෙනි.

ඊ + උ > රු - රුපියල
ඊ + උග > රු - රුසිස

- ‘ ඊ ’ කාරයට යෙදෙන ඇදය / ඇකාරාංශය / ඇක්ම අක්ෂරයේ ඉහළ කෙළවරෙන් යෙදෙයි.

ඊ + ඇ > රු - රුය
ඊ + ඇ > රු - රුන

- වක් පාපිල්ල සහ ඇදයේ ස්වරූප වශයෙන් සමරූපතාවක් පෙනුණ ද එහි පැහැදිලි වෙනසක් ඇත. එනම් ඇදය සෘජු ව යෙදෙන අතර පාපිල්ල මඳක් ඉදිරියට නැඹුරු වී ඇත. පහත සටහන බලන්න.

- ‘ ද් ’ කාරයට උ, උග ස්වර එක්වීමේදී අකුරේ අර්ධයක් ඉවත් වීම සිදු වේ.

ද් + උ → දු
ද් + උග → දුග

- ස්වරයක් ආරූඪ වූ විට අකුරේ සම්පූර්ණ ස්වරූපය ම වෙනස් වන එක ම අකුර ‘ළ’ කාරය යි. එනම්, උ, උඟ ස්වර එක්වීමේදී ය.

$$\begin{aligned}\text{ළ} + \text{උ} &\longrightarrow \text{එ} \\ \text{ළ} + \text{උඟ} &\longrightarrow \text{එඟ}\end{aligned}$$

- දීර්ඝ ස්වරයක් සංකේතවත් කිරීමට කෙටි සංකේතයක් යෙදෙන්නේ එඟ කාරයේදී පමණි. හුස්ව ස්වර දෙකක් එකතු වූ විට එහි දීර්ඝ ස්වරය සෑදේ. ඒ අනුව, $\text{ළ} + \text{උ} > \text{එ}$ කාරයේ එක් “උ” ස්වරයක් ඇත. එය සංකේතවත් කිරීමට පිල්ලමක් නොයෙදෙනමුත් ‘එ’ කාරයේ ‘උ’ කාරයක් ඇත. එය දීර්ඝ කිරීමට තවත් හුස්ව ‘උ’ කාරයක් ප්‍රමාණවත් වේ. හුස්ව උ කාරය සංකේතවත් කරන පිල්ලම පාපිල්ල යි. මෙහිදී ඊට සම්බන්ධ වන්නේ වක් පාපිල්ල නිසාත් එක් ‘උ’ කාර සංකේතයක් එ යන්නෙහි අභ්‍යන්තර ව ඇති නිසාත් එ කාරයේ දීර්ඝය සඳහා හුස්ව “උ” කාර සංකේතය ප්‍රමාණවත් ය.

ඒ අනුව,

$$\text{ළ} + \text{උඟ} > \text{එඟ}$$

ලෙස යෙදීම නිවැරදි ය. එය ‘එඟ’ වශයෙන් යෙදීම සාවද්‍ය වන අතර එය අනවශ්‍ය දීර්ඝයකි.

- බහුශ්‍රැත, විශ්‍රැත ආදී තැන්වල ශ කාරයට පාර්ශ්වීය ව යෙදී ඇත්තේ ඇදය නොව කෙටි වක් පාපිල්ල යි. එයින් සංකේතවත් වන්නේ ‘උ’ කාරය යි.

$$\begin{aligned}\text{ශ} + \text{ඊ} + \text{උ} &> \text{ශූ} \\ \text{ශ} + \text{ඊ} + \text{උඟ} &> \text{ශූඟ}\end{aligned}$$

යම් අක්ෂරයකට පිල්ලමක් සමග තවත් සංකේතයක් එක ම තැනකින් සම්බන්ධ වන්නේ නැත. එබැවින් “ශ” කාරයට මුලින් ම යෙදෙන්නේ රකාරාංශය යි. ඒ ශ කාරයේ දකුණු පහළ කෙළවරින් ය. ශ් අනතුරු ව උ කාරය සංකේතවත් කරන කෙටි වක් පාපිල්ල ($\text{ශ} + \text{උ} > \text{ශූ}$) යෙදීමට එතැන අවස්ථාවක් නොමැති නිසා එය මඳක් ඉහළට සම්බන්ධ වී ඇත. එබැවින් මෙවැනි තැන්වල ඇත්තේ ඇදය නොව පාපිල්ල ම ය.

ව්‍යඤ්ජන සංයුක්ත සංකේත

ව්‍යඤ්ජනාක්ෂරයක් තවත් ව්‍යඤ්ජනාක්ෂරයකට සම්බන්ධ වූ බව ඇඟවීම සඳහා යෙදෙන සංකේත ව්‍යඤ්ජන සංයුක්ත සංකේත නම් වේ. එලෙස යෙදෙන සංකේත 3 කි. එනම්,

1. යංශය - ය
2. රකාරාංශය - ට
3. රේඵය - ෙ

යංශය

$\text{ය} + \text{අංශ} > \text{යංශ}$ යන්නෙහි වචනාර්ථය ‘ය’ කාරයේ අංශයක් හෙවත් භාගයක් යන්න යි. සංකේතයට ද එය අන්වර්ථ වේ. යකාරාංශය යනු ද මෙයට නමකි.

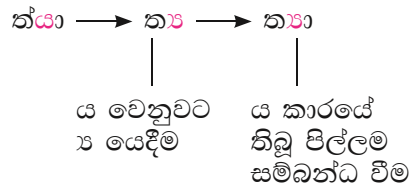
$$\text{ය} \longrightarrow \text{ශ} \longrightarrow \text{ය} \longrightarrow \text{ය}$$

ව්‍යඤ්ඡනාක්ෂරයකට පසුව යෙදෙන ය් කාරය වෙනුවට “ය” යෙදිය යුතු ය. එහිදී ය් කාරයට සම්බන්ධ ව තිබූ ස්වරය එලෙස ම පවතියි.

ක් + ය් + ආ > ක්‍යා
ක් + ය් + ඕ > ක්‍යෝ

භාවිතය - පදයක් ශබ්ද විමේදී හල් අකුරකට පසුව ශබ්ද වන “ය” ශබ්දය (ය, යා, යු, යෙ ආදී වශයෙන්) වෙනුවට යංශය යොදා එම ය කාරය හා සම්බන්ධ පිල්ලම් යංශය යෙදූ අකුරට සම්බන්ධ කරයි. එවිට පෙර හල් අකුරේ හල් ලකුණ ඉවත් වේ.

ශබ්ද වන ආකාරය

ක්ය් → ක්‍ය → ක්‍යා
ක්යු → ක්‍ය → ක්‍යු
ක්යෝ → ක්‍ය → ක්‍යෝ

- ඊ කාරයට පසුව යෙදෙන “ය්” වෙනුවට “ය” යෙදෙන්නේ නැත. එය ශබ්ද වන ආකාරයට ලිවිය හැකි ය. කාර්ය, භාර්යා, තුර්ය ආදී වශයෙනි.

රකාරාංශය

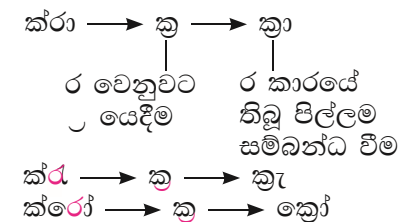
රකාර + අංශ > රකාරාංශ යන්නෙහි වචනාර්ථය රකාරයේ අංශය හෙවත් භාගය යන්න යි. සංකේතයට ද මෙය අන්වර්ථ වේ.

ර → ර → ඌ

ව්‍යඤ්ඡනාක්ෂරයකට පසුව යෙදෙන ඊ කාරය වෙනුවට ඌ යෙදිය යුතු ය. එහිදී ඊ කාරයට සම්බන්ධ ව තිබූ ස්වරය එලෙස ම පවතියි.

ක් + ඊ + ආ > ක්‍රා
ක් + ඊ + ඕ > ක්‍රෝ

භාවිතය - පදයක් ශබ්ද විමේදී හල් අකුරකට පසුව ශබ්ද වන ර ශබ්දය (ර, රා, රැ, රේ ආදී වශයෙන්) වෙනුවට රකාරාංශය යොදා එම ර කාරය හා සම්බන්ධ පිල්ලම් රකාරාංශය යෙදූ අකුරට සම්බන්ධ කෙරේ. එවිට පෙර හල් අකුරේ හල් ලකුණ ඉවත් වේ.

ක්රා → ක්‍ර → ක්‍රා
ක්රෝ → ක්‍ර → ක්‍රෝ

රේඵය

හල් අකුරට පෙර ශබ්ද වන ඊ කාරය වෙනුවට රේඵය යෙදිය හැකි ය. මෙහිදී රේඵය සහිත ව හෝ රහිත ව යන දෙයාකාරයට ම ලිවීම නිවැරදි වේ.

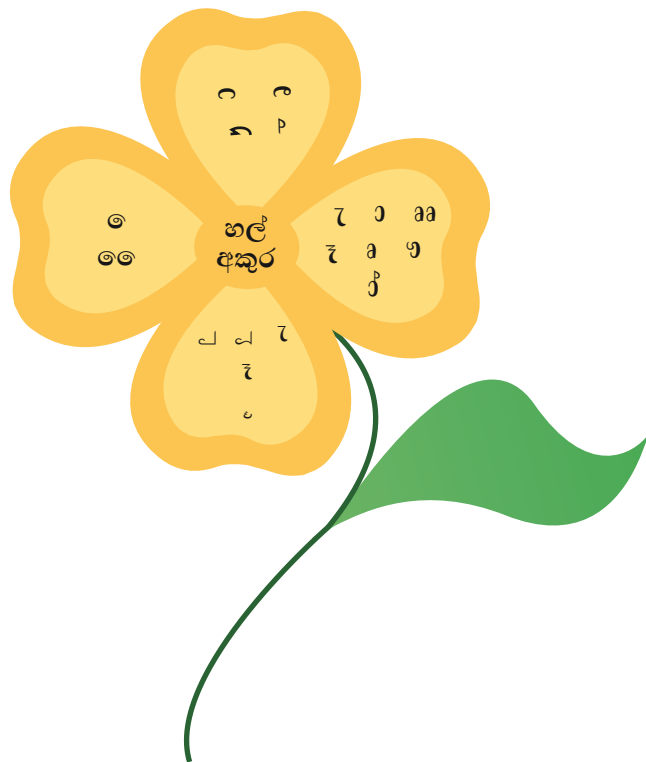
ධර්ම → ධර්ම
කර්ම → කම්
වාර්තා → වාර්තා

- ‘ය’ කාරයට පෙර යෙදෙන ඊ කාරය වෙනුවට රේඵය යෙදෙන්නේ ය කාරයට සම්බන්ධ වන යංශයක් මත වීම සම්මත ක්‍රමය යි.

කාර්ය → කාර්ය්
භාර්යා → භාර්යා
සූර්යෝදය → සූර්යාදය

පිල්ලම් කුසුම

හල් අකුරකට පිල්ලම් සම්බන්ධ ස්ථාන මෙම රූප සටහනින් අවබෝධ කර ගත හැකි ය.

අක්ෂර උත්පත්ති ස්ථානය	අක්ෂර උත්පත්ති ස්ථානය	උත්පත්ති ස්ථාන අනුව අක්ෂර වර්ගය	ස්වරාක්ෂර				වාක්‍යෝප්පාකෂර								
			ප්‍රස්ථ		දීර්ඝ		අසංගීත			සංගීත					
			ව්‍යංජන	ශ්‍රී ලිංගික	ව්‍යංජන	ශ්‍රී ලිංගික	ශ්‍රී ලිංගික	ශ්‍රී ලිංගික	ශ්‍රී ලිංගික	ශ්‍රී ලිංගික	ශ්‍රී ලිංගික	ශ්‍රී ලිංගික	ශ්‍රී ලිංගික	ශ්‍රී ලිංගික	ශ්‍රී ලිංගික
රුක්මාලය	කණ්ඩය	කණ්ඩාකෘතිය	අ	ආ	ආ	ආ	ක	ක	ක	ක	ක	ක	ක	ක	ක
	කාලය	කාලාකෘතිය	ඉ	ඊ	ඊ	ඊ	ච	ච	ච	ච	ච	ච	ච	ච	ච
	මුර්ධය	මුර්ධාකෘතිය	සා	සා	සා	සා	ට	ට	ට	ට	ට	ට	ට	ට	ට
	දත්ත	දත්තාකෘතිය	ඳ	ඳ	ඳ	ඳ	ත	ත	ත	ත	ත	ත	ත	ත	ත
	මිශ්‍රය	මිශ්‍රාකෘතිය	උ	උ	උ	උ	ප	ප	ප	ප	ප	ප	ප	ප	ප
	කණ්ඩය සහ කාලය	කණ්ඩාකෘතිය සහ කාලාකෘතිය	අ	ආ	ආ	ආ	ක	ක	ක	ක	ක	ක	ක	ක	ක
රුක්මාලය	කණ්ඩය සහ මිශ්‍රය	කණ්ඩාකෘතිය සහ මිශ්‍රාකෘතිය	අ	ආ	ආ	ආ	ක	ක	ක	ක	ක	ක	ක	ක	ක
	දත්ත සහ මිශ්‍රය	දත්තාකෘතිය සහ මිශ්‍රාකෘතිය	අ	ආ	ආ	ආ	ක	ක	ක	ක	ක	ක	ක	ක	ක

★ සියලු ම ස්වරාක්ෂර සංගීත ගබ්ද වේ.

අක්ෂර විභාසය

භාෂාව මගින් සිදුවන ලේඛන සන්නිවේදනයේදී මුඛ්‍ය අපේක්ෂාව වන්නේ ඉදිරිපත් කරන පණිවුඩය නිරවද්‍ය ලෙස අර්ථකථනය කර ගැනීමට හැකි වන පරිදි එය ඉදිරිපත් කිරීම යි. ඒ සඳහා නිවැරදි අක්ෂර භාවිතයක් අවශ්‍ය වේ. එයට පිළිගත් සම්මතයක් වෙයි. ඒ අනුව,

ලේඛන ව්‍යවහාරයේදී නිරවද්‍ය අර්ථ ප්‍රකාශනය සඳහා උපයෝගී කර ගනු ලබන අක්ෂර භාවිතයේ සම්මත ක්‍රමය අක්ෂර විභාසය ලෙස හැඳින්විය හැකි ය.

සිංහල අක්ෂරමාලාවේ සමානරූපී ලෙස ශබ්දවත් අක්ෂර කීපයක් වෙයි.

එනම්,	ලේ	ග්
	ඌ	ආ
	ඹ	භ
	ඳ	ඳ
	ඳ	ඳ
	ඳ	ඳ

ඒ අනුව දන්තජ, මූර්ධජ, තාලුජ, නාසිකා, සංඝ්‍රාසක යන උච්චාරණ ස්වභාවයන් පදනම් කරගෙන අක්ෂර භාවිතයේ සම්මතයන් සකසා ඇත. උච්චාරණ ස්වභාවය අතින් බලන විට භාෂණයේදී සමානරූපී ලෙස ශබ්ද වත් අක්ෂරයන්ගේ විශේෂ වෙනසක් නැතත් ලේඛනයේදී මෙම අක්ෂර හේදය අත්‍යවශ්‍ය සාධකයකි. මෙහිදී එම නිවැරදි අක්ෂර විභාසය දෙයාකාරයකට අවබෝධ කරගත හැකි ය.

1. සාම්ප්‍රදායික සම්මත රීතියකට අනුව
2. භාවිතයට අනුව

පහත සඳහන් නිදසුන් අනුව එය පැහැදිලි කර ගත හැකි ය. ‘කණ්ඩුල’ යන පදයෙහි මූර්ධජ ‘ණ’ කාරය යෙදී ඇත්තේ ‘ඩ’ කාරයට පෙර යෙදෙන්නේ මූර්ධජ ‘ණ’ කාරය යි යන රීතියට අනුව යි. නමුත් “මුහුණ” යන පදයෙහි මූර්ධජ ‘ණ’ කාරය යෙදීම එවැනි රීතියකට හසු නොවේ. එය ව්‍යවහාරයෙන් ම දත යුක්තකි.

අක්ෂර විභාසයේ රීති කිහිපයක් සහ නිවැරදි සම්මතයන් කිහිපයක් පහත දැක්වේ.

ණී භාවිතය

- මූර්ධජ අකුරකට පෙර යෙදෙන්නේ මූර්ධජ “ණ” කාරය යි. (මෙහිදී ඩ, ඩ යන අක්ෂරවලට පෙර ‘ණ’ යෙදුණු තැන් හමු නොවේ.

ණ ට සණ්ඨාර	ණ ඩ කණ්ඨජ	ණ ඩ රණ්ඩුව
කණ්ඨක	ගණ්ඨිය	මණ්ඨිය
	නිගණ්ඨියා	භාණ්ඩ
		හෙණ්ඩුව

ණ්ණ - මෙලෙස යෙදෙන්නේ පාලි හෝ දෙමළ තත්සම පදවල ය.

- සංස්කෘතයේ “ර්ණ” අක්ෂර සංයෝගය පාලියට යෙදෙන්නේ ණ්ණ යනුවෙනි. එනම් ‘ර්’ මූර්ධන් නිසා එය වෙනත් භාෂාවකට යෙදෙන්නේ මූර්ධන් අකුරකින් ම වන බැවිනි.

සංස්කෘත	පාලි
පර්ණ	පණ්ණ
වර්ණ	වණ්ණ
ස්වර්ණ	සොණ්ණ/සුවණ්ණ
කර්ණ	කණ්ණ
පූර්ණ	පුණ්ණ
ජීර්ණ	ජිණ්ණ

- දෙමළ “ණ්ණ” ශබ්දය එහි තත්සම පද ලිවීමේදී එලෙස ම භාවිත වේ.

කණ්ණාඩි, වණ්ණම්

(මෙම ශබ්ද දෙක ම කන්නාඩි, වන්නම් ලෙස ද ලිවිය හැකි ය.)

ඉහත රීතීන්ගෙන් පරිබාහිර අවස්ථා

- ඉංග්‍රීසි තත්සම පද සඳහා - කැන්ටින්
ටෙන්ඩර්
ලන්ඩන්
- සම්ප්‍රදාන විභක්ති රූපයේදී
ළමයින්ට
ගුරුන්ට
ගායිකාවන්ට
- විධි ක්‍රියා රූපයේදී
කන්න ලියන්ඩ
කරන්න කරන්ඩ
ලියන්න කන්ඩ

ණ/හ භාවිතය

- තත්සම පදවල එන “ර්” කාරයට පසුව යෙදෙන්නේ මූර්ධන් “ණ” කාරය යි.
කර්ණ
ස්වර්ණ
මූර්ණ
නිර්ණය
- සිංහලයේ යෙදෙන නාම පදවල ‘ර’ කාරයට පසුව යෙදෙන්නේ මූර්ධන් ‘ණ’ කාරය යි.
ආහරණ, අබරණ, තරුණ, පරණ, උපකරණ, අධිකරණ, රේණු, සරණ (පිහිට)

- වර්තමාන සම්මතයට අනුව වර්තමාන කාල කෘදන්ත පද සඳහා මෙම රීතිය අදාළ නොවේ. එවිට යෙදෙන්නේ දන්තජ ‘න්’ කාරය යි.

කරන, මරන, අරින, සුරන, උරන, සරන (සංචාරය)

- යම් පදයක අවසානයේ යෙදෙන හල් න කාරය දන්තජ වේ.

පුරන්, රන්, පන්, රැන්, බාන්

තොරණ, සඳකඩ පහණ, පිරිවෙණ යන පදවල නාම ප්‍රකෘතිය හෝ බහු වචන රූපය ලිවීමේදී දන්තජ ‘න්’ කාරය යෙදීම උක්ත රීතියට අනුව වරදක් නොපෙනේ.

- උපසර්ග පදයක අවසානය, ර කාරය වන විට ඊට සම්බන්ධ වන අනෙක් පදයේ මුල් න කාරය දන්තජ වේ.

නිර්නාමික	පිරිනැමීම
පරිනිර්වාණ	නිර්නාල

- රකාරාංශයට පර ව යෙදෙන්නේ මූර්ධජ ‘ණ’ කාරය යි.

මුදුණ	මන්ත්‍රණ
ප්‍රාණ	ද්‍රෝණි
ශ්‍රේණි	භ්‍රූණ

- ‘සෘ’ කාරයට පර ව යෙදෙන්නේ මූර්ධජ ‘ණ’ කාරය යි.

තෘණ
සෘණ

- මූර්ධජ ‘ෂ’ කාරයට පර ව යෙදෙන්නේ මූර්ධජ ‘ණ’ කාරය යි.

අධික්ෂණ
සංරක්ෂණ
විෂ්ණු
භාෂණ
හර්ෂණ

- රකාරාංශය, සෘ කාරය, රේඵය යෙදී ඊට පර ව යෙදෙන ‘ප’, ‘ව’, ‘ම’ අක්ෂරවලින් පසු ව යෙදෙන්නේ මූර්ධජ ‘ණ’ කාරය යි.

- “ප්‍රමාණ, ශ්‍රමණ, ප්‍රවණතා, කෘපණ, ප්‍රවීණ, අභිනිෂ්ක්‍රමණ, දර්පණ, අතික්‍රමණ, උදාහරණ වේ. ආණ, අණු, අණි, ඡාඩ, ඡාඩි” යන ගෞරවාර්ථ තද්ධිත ප්‍රත්‍යවල යෙදෙන්නේ ද මූර්ධජ ණ කාරය යි.

පියාණෝ	දියණියෝ	අම්මණ්ඩි
පුතණුවෝ	මලණ්ඩ	

- අතීත කාල අකර්මක ක්‍රියා පදවල යෙදෙන්නේ මූර්ධජ ණ කාරය යි.

ඇරඹිණි	වැටීරුණි	පිරිහිණි
කැඩිණි	සිතිණි	හැඳින්විණි

- අතීත කාල කෘදන්ත පදවල යෙදෙන්නේ මූර්ධජ ණ කාරය යි.

තැවරුණු, ඇඹරුණු, නැගුණ, කැඩුණු
වැටුණු, යෙදුණු, බැඳුණු

ණ, හ යෙදීම නිසා අර්ථ ප්‍රකාශනය

කරන - කෘදන්ත පදය
කරණ - කරණ කොට ගෙන

පහන - ප්‍රදීපය
පහණ - පාෂාණය

උරන - ඉරීම
උරණ - කේන්තිය

මරන - මැරීම් අර්ථයේ වර්තමාන කෘදන්තය
මරණ - (විශේෂණ පදය / නාම පදය)

කන - කෘදන්ත පදය / සවන
කණ - ඇස් නොපෙනෙන

වන - වනය / වර්තමාන කෘදන්තය
වණ - කුවාලය / වර්ණය

ගන - දැඩි
ගණ - සමූහය

වෙන - වෙනත්
වෙණ - විණාව

තන - පියයුරු
තණ - තණකොළ / තෘෂ්ණාව

සරන - හැසිරෙන
සරණ - පිහිට

දන - ධනය / දූවීම / ජනතාව
දණ - දණ(හිස)

කිරන - කිරනවා
කිරණ - රශ්මිය

දරන - දූරීම් අර්ථයේ වර්තමාන කෘදන්තය
දරණ - දැරය (නාග දරණය)

දෙන - දීම් අර්ථයේ වර්තමාන කෘදන්ත පදය / ස්ත්‍රී වාචි පදය
දෙණ - පෙට්ටිය

නුවන - ඇස
නුවණ - ඥානය

'ළ' භාවිතය

උච්චාරණ ස්වභාවය අනුව ල සහ ළ අක්ෂර දෙකෙහි එතරම් වෙනසක් දක්නට නැතත් ලේඛනයේදී එය යොදන ආකාරය පිළිබඳ ව පිළිගත් සම්මතයෝ වෙති. අන් අක්ෂරවල නොමැති විශේෂ ලක්ෂණයක් 'ළ' කාරයේ ඇත. එනම් ළ කාරයට උ, උභ ස්වර ආරූඪ වීමේ දී සම්පූර්ණ අක්ෂරයේ ම ස්වරූපය වෙනස් වන බැවිනි.

ළ + උ > ලූ (කෙටි කොන් පාපිල්ල)
ළ + උභ > ලූ (දීර්ඝ කොන් පාපිල්ල)

නමුත් මූර්ධජ ළ කාරයට උ, උභ ස්වර එක්වීමේ දී එය වෙනම ම අක්ෂර රූපයක් ලෙස ලියා දැක්වීම සම්මතය යි.

ළ + උ > ඵ

ළේ + උඟ > එැ (කෙටි වක් පාපිල්ල)

එ අක්ෂරයේ ‘උ’ කාරයක් ඇති බැවින් එම අක්ෂරය දීර්ඝ වීම සඳහා දීර්ඝ පිල්ලමක් අවශ්‍ය නොවේ. මන්ද යත් හුස්ව ස්වර දෙකක් එක් වීමෙන් දීර්ඝ ස්වරයක් යෙදෙන බැවිනි. එබැවින්,

- ස්වරයක් එක්වන විට අක්ෂරයේ රූපය මුළුමනින් ම වෙනස් වන අක්ෂරය ළේ කාරය යි.
- දීර්ඝ ස්වරයක් සංකේතවත් කිරීමට කෙටි පිල්ලමක් යෙදෙන එකම අක්ෂරය ද ළේ කාරය යි. (එැ)
- මූර්ධජ ළේ කාරයට කිසිවිටෙක හල් ස්වරූපයෙන් වචනවල නොයෙදේ. එබැවින් යම් පදයක හල් වී යෙදෙන්නේ දත්තජ ල කාරය යි.

කකුල්	රුවල්
පළල්	කුරුල්ලා

- සිංහල අක්ෂමාලාවට ළ කාරය ඇතුළත් වූයේ පාලි භාෂාවේ ආභාසයෙන් යැයි මතයක් පවතියි. සංස්කෘතයෙහි මූර්ධජ ළ කාරයක් නොමැත. එබැවින් පාලි භාෂාවෙන් නිපන් තත්භව පදවලදී පාලියේ යෙදුණු ට, ඩ, ඩ, ඩ, ණ අක්ෂර සිංහලයට පැමිණීමේදී එය මූර්ධජ ළ කාරය විය.

උදා -	හට	→	බළ (සෙබළා)
	දාඨා	→	දළ (දත්)
	කුඨ	→	කුළු (මුදුන)
	බ්බාල	→	බළල්
	වාණිජ	→	වෙළෙඳ

- ර කාරාන්ත ධාතු අතීත කෘදන්ත පද ලෙස ලිවීමේදී ධාතුවේ ර කාරය මූර්ධජ ළ කාරය බවට පත් වේ.

කර	→	කළ
මර	→	මළ
මකුර	→	මකුළ
විසුර	→	විසුළ
හදර	→	හදළ
වසුර	→	වසුළ
වදර	→	වදාළ

- හදවත, පපුව, සිත, හෘදය යන අර්ථ අඟවන පදවල යෙදෙන්නේ මූර්ධජ ළ කාරය යි.

ළය	ළගන්නා
ළැම	ළකල්
ළපැත්ත	

- බාල, නොමේරූ යන අර්ථය අඟවන පදවල යෙදෙන්නේ ළ කාරය යි.

ළදරුවා	ළා රතු
ළපට්	ළපලු
ළහිරු	

- ආසන්න, නුදුරු, සමීප යන අර්ථය අගවන පදවල යෙදෙන්නේ මූර්ධජ ළ කාරය යි.

ළඟ ළඟා වෙනවා
ළඟට

- ඇතැම් පදවල යෙදෙන මූර්ධජ ළ කාරය ව්‍යවහාරයෙන් දැන යුතු ය.

කළය කුළ
ලිහිණියා ඇතුළ
ළැහැබ
යළි

- බොහෝ විට සඤ්ඤකාක්ෂරයකට පූර්වයෙන් යෙදෙන්නේ “ළ” කාරය යි.

ළිඳ සළඹ
ළඟ විළඳ
ළඳ වෙළඹ
කොළඹ

ල / ළ යෙදීම නිසා අර්ථ ප්‍රකාශනය

කල - කාලය
කළ - කරන ලද / කළ ගෙඩිය

අලු - ආලෝකය
අළු - හෂ්ම

පල - ගෙඩිය
පළ - ස්ථානය / ප්‍රකට

පතල - ආකරය (මැණික් පතල)
පතළ - පැතිරුණු / ප්‍රකට

කුල - කුලය
කුළ - පර්වතය / කන්ද / මුදුන

ඇල - පැත්ත
ඇළ - දිය පහර

කුලු - කුල්ල
කුළු - මුදුන

රල - රල්ල
රළ - සමූහය

නල - සුළඟ
නළ - බටය

පැල - කුඩා නිවස
පැළ - පැළෑටි

මල - කුසුම
මළ - මැරුණු

බල - බලය
බළ - සෙබළා

පිලි - පිල්ලම්
පිළි - ඇඳුම් / එනම් උපසර්ගය

වල - කැළැව්
වළ - ආවාටය

මුලු - මුල්ල
මුළු - සම්පූර්ණ / සමූහය

දල - ජලය
දළ - දැඩි / දත් / ජටාව

කලු - කාන්ත
කළු - වර්ණය

ශ, ෂ, ස අක්ෂර යෙදීම

- තාලුප් අක්ෂරයක් සමග සංයුක්ත වන්නේ තාලුප් ශ කාරය යි.

දුශ්චරිත
දුශ්ශීල
දාශාඛාධ

- මූර්ධජාක්ෂරයකට පෙර යෙදෙන්නේ මූර්ධජ ෂ කාරය යි.

ශිෂ්ටාචාරය
අෂ්ටාංග
විෂ්ණු
නෂ්ටාවශේෂ

- දන්තජාක්ෂරයකට පෙර යෙදෙන්නේ දන්තජ ස කාරය යි.

ශාස්ත්‍රය
ප්‍රස්තාව
ස්තූප
ලස්සන

අල්පප්‍රාණ මහාප්‍රාණ භාවිතය

මෙය භාෂා ව්‍යවහාරයෙන් ම දත යුතු ය. බහුල ව භාවිත වන එවන් පද කීපයක් පහත දැක්වේ.

ත්‍යාග ප්‍රදනය
ප්‍රධාන දේශනය
සම්ප්‍රදය
වීරෝදර

මර්දනය
වර්ධනය
වාර්තාව
ප්‍රස්තාවනාව
ප්‍රතිඵල

සමස්ත
පුස්තකාලය
සජ්ඣායනය
කොට්ඨාසය
කනිෂ්ඨ
ජ්‍යෙෂ්ඨ

අනුනාසිකාක්ෂර භාවිතය

- යම් පදයක මැද අනුනාසිකාක්ෂරයක් යෙදෙන්නේ නම් ඊට පසුව ඇති අකුර අයත් වර්ගයේ ම අනුනාසික අක්ෂරය එහි යෙදිය යුතු ය.

අනු	පන්තිය	තුණ්ඩිල
	බණ්ඩාර	පණ්ඩිත
	කණ්ඩායම	කන්ද
	මහින්ද	කොන්ද

මෙහි දී ඔ සහ ඥ වෙනුවට වර්තමාන භාවිතයේ “ං” ද ආදේශ විය හැකි ය.

සඞ්ඝ	-	සංඝ
ලඞ්කා	-	ලංකා
ව්‍යඤ්ජන	-	ව්‍යංජන
වඤ්චාව	-	වංචාව

ක්‍රියාකාරකම 1

❁ පහත සඳහන් ප්‍රශ්නවලට කෙටි පිළිතුරු සපයන්න.

1. නූතන සිංහල අක්ෂර මාලාවේ ඇතිමුත් භාවිතයේ නැති අක්ෂර කීය ද? ඒ මොනවා ද?
2. භාවිතයේ ඇති අක්ෂර මාලාවේ නැති අක්ෂර රූප මොනවා ද?
එම අක්ෂර රූප හෝඩියට ඇතුළත් නොවූයේ ඇයි?
3. “ස්වර” එනමින් හඳුන්වන්නේ ඇයි?
4. ස්වාරාක්ෂර ඔබ දන්නා පරිදි ප්‍රභේද කොට දක්වන්න.
5. සඤ්ඤකාක්ෂර සෑදෙන ආකාරය පැහැදිලි කරන්න.
6. හෝඩියට අවසන්වරට එක් වූ අක්ෂරය කුමක් ද?

❁ පහත සඳහන් අක්ෂර කාණ්ඩ නම් කරන්න.

1. ක ඔ ග ස ඔ ග -
2. බ ඡ ය ට ඵ -
3. ඔ ඤ ණ න ම -
4. ය ර ල ව ළ -
5. (අ): ශ ෂ ස හ ෆ -
6. ස ක්ඪ ඩ ධ හ -
7. සෘ සෘ ො ය ඩ ඩ් ණ ර ළ ෂ -
8. ඵ ඵ් ඵේ ඕ ඕ් ඕෟ -
9. ග ඡ ඩ ද ඹ -

❁ කෙටි සටහන් ලියන්න.

- අන්ත:ස්ථාක්ෂර
- උෞෂ්මාක්ෂර
- අනුස්ථාරය සහ විසර්ගය
- පාපිල්ල භාවිතය
- මූර්ධජාක්ෂර

❁ පහත සඳහන් පදවල යෙදී ඇති පිල්ලම් නම් කරන්න.

1. ගමනාගමනය	2. ජාතිකානුරාගය
3. බහුශ්‍රැත	4. නුසුදුසු
5. ඇදුරාපොත	6. අවිනිශ්චිත
7. බෝධි	8. ද්‍රවාංකය
9. රුක්රෝපණය	10. සාමර්ථය
11. මෙහි	12. අන්‍යෝන්‍ය
13. වික්‍රමාරවිච්චි	14. ඖෂධිය
15. කෞෂල්‍ය	16. ඊජිප්ත
17. තරින්ද	18. චේතිනාසික
19. සෞන්දර්යය	20. දේවාලේගම

❁ පහත දැක්වෙන අක්ෂර යෙදුණු වචන සොයා ලියන්න.

1. කු	2. ආ	3. ශ	4. ණ	5. ධ
6. (අ)ෂ	7. (අ)ං	8. ඵ	9. ඵ්	

❁ පහත සඳහන් පිල්ලම් සහ සංකේත නම් කරන්න. ඒවා යෙදී ඇති වචන සොයා ලියන්න.

1. ්	2. ්	3. ්	4. ්	5. ්
6. ්	7. ්	8. ්	9. ්	10. ්

❁ අක්ෂර වින්‍යාසය සඳහා නම් නිදහස් කර ලියන්න.

● කොට්ඨාශ ● කණිෂ්ඨ ● ශිශ්ටාවාරය ● නිස්ශබ්ද ● කරනවැම්පා ● කලාපය ● පලාත ● සෞඛ්‍ය ● ලේඛම් ● දියනියෝ	● ප්‍රස්ථාවනාව ● ග්‍රන්තය ● ප්‍රස්ථකාලය ● ආස්වාස ● ප්‍රාණවෘත්ත ● පරිභාෂකය ● භිග්‍රහම් ● ප්‍රදර්ශනය ● ත්‍යාගප්‍රධානෝත්සවය ● විරෝධාර සෙබලා

❁ පහත සඳහන් පද යොදා අර්ථය පැහැදිලි වන සේ වාක්‍ය නිර්මාණය කරන්න.

i.	1. පතල	3. සරණ	5. දරණ	7. කන	9. උරණ
	2. පතළ	4. සරන	6. දරන	8. කණ	10. උරන
ii.	1. නල	3. කුල	5. අලු	7. කළු	9. මුළු
	2. නළ	4. කුළ	6. අළු	8. කලු	10. මුලු

iqNdIs;

“සිලෙන අනුපෙතසස සුතෙනකො නවිජ්ජති”

මනා වර්යාවෙන් තොර තැනැත්තාගේ උගත්
කමින් පලක් නැත.

iqÑka;k

කම්සයේ පළමු බොත්තම වැරදුණොත් සෙසු සියලු බොත්තම් වැරදියට පියවෙනු
ඇත. ඔබේ ජීවිතයේ පළමු පියවර ගැන සැලකිලිමත් වන්න.